

אורות השבת

גליון מס' 894

בטאון הרבנות והמועצה הדתית באר-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשת מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
הרב אברהם טריקי

פרשת השבוע
וישב - חג החנוכה

עורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

הנס שבטבע (חנוכה)

בני בינה ימי שמונה קבעו שיר ורגלים. (מתוך פיוס מעוז צור ישועתי)

ידועה ומפורסמת קושיית מרן הבית יוסף (אורח חיים סימן תרע), מדוע קבעו שמונה ימי חנוכה, והלא מצאו פך שמן חתום בידי כהן גדול אשר הספיק ליום אחד, אם כן נמצא הנס רק שבעה ימים. ועיין שם מ"ש לתרץ קושיא זו, בכמה אופנים. ולמעשה כבר הקדימוהו הרבה מרבתינו הראשונים בקושיא זו (המאירי, האשכול, הרא"ם, רבינו יהונתן הכהן מלגיל, ועוד) ובראשם הרא"ש באורחות חיים (הלכות חנוכה סימן ב), עיין שם. וגם רבותינו האחרונים, עמדו על מדוכה זו, וכתבו ליישב קושיא זו בתירוצים רבים, כל אחד כיד ה' הטובה עליו. ברם נמשכתי בלבי, דוקא לתירוצי אחד הפחות מפורסם שבהם, והוא שגם על הנס שבטבע מחייבים את ההודות. שכן גם שמן דליק, לא היה דולק אילולי נתן בו הקב"ה תכונה של הדלקה. וכדרך המבואר בגמ' (תענית כה, א) במעשה רבי חנינא בן דוסא, אשר אמר לבתו: מי שאמר לשמן וידלוק הוא יאמר לחומץ וידלוק, והיינו שיש להתפעל מדליקת השמן באותה מידה ממש של התפעלות שיש בדליקת החומץ! שהרי שניהם דולקים על פי נס הבריאה של הקב"ה. ומעתה שוב לא יפלא, מדוע קבעו שמונה ימי חנוכה, שכן בזה רצו להורות, כשם שיש לנו להודות על שבעת ימי הנס כך באותה מידה ממש יש לנו להודות גם על היום השמיני שהוא הנס שבטבע. ואולי ניתן לרמוז זאת, בדברי דוד המלך ע"ה (תהלים יב, א) למנצח על השמינית.

והן אמת, שרק בני בינה כדוגמת רבי דוסא, יכולים להגיע להכרה נכונה זו, מכל מקום זוהי הדרך הישרה והאמת הצרופה בה צריך לדבוק, מפני שהיא יסוד ושורש עבודת המאמין בהשגחת הבורא יתברך שמו ויתעלה. וזה עומק כוונת הפיוט במה שכרך את מנין ימי השמונה, בחכמת הבינה בני בינה ימי שמונה קבעו שיר ורגלים, רוצה לומר, מתוך שהיו בני בינה המבינים דבר מתוך דבר קבעו ימי שמונה.

ושוב מצאנו יסוד זה מפורש בתורה, על אודות הישיבה בסוכה (ויקרא כג, מב-מג): 'בסוכות תשבו שבעת ימים כל האזרח בישראל ישבו בסוכות למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים.... ובוזה הורה לנו הכתוב, שכל תכלית מצות הישיבה בסוכה, הוא למען נכיר ונדע את חסדו של הקב"ה בהושיבו את בני ישראל בסוכות. ויש להבין, הלא השי"ת הוא שבתר להוליך את העם דרך המדבר ארבעים שנה, וטבעי הדבר שיקיפם בענני כבוד כדי לנחותם בדרך ולהגן עליהם מפני הצינה והחמה, ובפרט למאן דאמר דסוכות ממש עשה להם. ואם כן יש לתמוה, מדוע ציוה לנו הכתוב לצין ולזכור דוקא חסד זה של 'בסוכות הושבתי', והלא מן הראוי היה לצין ולזכור יותר את הנסים הגלויים והעל טבעיים כמו עשרת המכות וקריעת ים סוף וירידת המן מהשמים וכו'. ברם לדברינו אין מקום לפליאה זו, שכן בזה למדה לנו תורה שעל האדם להרגיל עצמו להודות ולהלל את השי"ת לא רק על הניסים והנפלאות, אלא גם על הדברים הנראים לעין כדברים טבעיים הנצרכים לאדם לעצם קיומו. וזה עולה יפה בקנה אחד עם מאמר רז"ל על אודות הקשר שבין חג הסוכות לזמן האסיף, כדי להורות לאדם שלא יאמר כוחי ועוצם ידי הביאו לי את ברכת האסיף מהשדה, אלא הכל מאתו יתברך. שכן לפי המבואר, זה מהות ותכלית חג הסוכות ללמד את האדם שגם החסדים הטבעיים ביותר כמו הזריעה והקצירה המסמלים יותר מכל את כוח הטבע הם למעשה ניסים ונפלאות. והוא שאנו מתפללים שלוש פעמים בכל יום, 'ועל ניסוך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב ובוקר וצהריים'.

ובזה נבין את גדול התביעה הנוראה, ממי שאינו יודע להכיר טובה לבורא עולם, גם על הנס שבטבע. וכה הם דברי הגמ' בברכות (סג, ב): 'כל המבזה את הבגדים, לסוף אינו נהנה מהם. שכן מצונו בדוד (שמואל א - כ, ד) ויקם דוד ויכרות את כנף המעיל אשר לשאול בלש, ולבסוף אינו נהנה מהם שנאמר (מלכים א - א, א) והמלך דוד זקן בא בימים ויכסוהו בבגדים ולא יחס לו. ויש להתבונן נראות, הלא שאול רדף אחרי דוד להורגו, ואפשר שיש כאן דין

המשך דבר רב העיר במדור "אורות הכשרות"

דבר העורך

חנוכה ואור התורה

האדמו"ר ה'חידושי הר"ם' מגור זיע"א הנהיג בבית מדרשו שילמדו תורה אחרי הדלקת נר החנוכה, באומרו "נר מצווה ותורה אור" צריך שהאור של המצווה יאיר את האור של התורה. והוסיף שלמד כן מרבו **מקו"ני** זיע"א שהיה מורה ללמוד מיד אחרי התפילה שהרי עתה ביקש מהקב"ה לחונן הדעת שייתן לו חכמה. שאלו פעם את האדמו"ר **ה'פני מנחם' מגור** זיע"א כאשר הומצא הפתיל הצף, האם אין בכך פגיעה בהכנה למצווה של הפתילות, והשיב, הפתיל צף דולק יפה יותר, ועדיף להשקיע את ההכנה למצווה בלעסוק בתורה קודם ההדלקה. רבי **לוי יצחק מברדיטשוב** זיע"א אמר שעת הדלקת הנרות הוא עת רצון, בחנוכה יורד אור עליון ושפע טובה וברכה לכללות נשמות ישראל.

בהרב **לכת ללוי ומכיר**

הרב **עוזיאל אדרי**

רב המרכז הרפואי "סורוקה"

וק"ק שבטי ישראל שכונה יא' באר שבע

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים מדויק לבאר-שבע	יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום ה'	יום ו'	שבת קודש
עלות השחר	5:26	5:27	5:27	5:28	5:29	5:29	5:30
זמן סליח ותפילין	5:32	5:33	5:33	5:34	5:35	5:35	5:36
הריצה - הגן החמה	6:35	6:35	6:36	6:36	6:37	6:38	6:38
סוף ק"ש לדעת מג"א	8:30	8:31	8:32	8:32	8:33	8:33	8:34
סוף ק"ש לדעת חז"א	9:01	9:02	9:02	9:03	9:03	9:04	9:04
סוף ביטול ק"ש	9:52	9:53	9:53	9:54	9:54	9:55	9:55
הנחת יום חוליה	11:35	11:35	11:36	11:36	11:37	11:37	11:38
מנחה גדולה	12:06	12:06	12:07	12:07	12:08	12:08	12:09
סוף חמשה	15:50	15:50	15:51	15:51	15:52	15:52	15:53
סוף יום	16:42	16:42	16:42	16:43	16:43	16:44	16:44
צאת המוכנים	16:54	16:55	16:55	16:55	16:56	16:56	16:57

"שבת פג"ח"

המולד ביום שלישי בשעה 4:51 בבוקר 2 חלקים.
ראש חודש טבת ביום רביעי הבעל"ט.

זמני הדלקת הנרות

פרשת השבוע:	וישב
הפטרה:	רוני ושמוחי
כניסת השבת:	16:21
יציאת השבת:	17:13
רבנו תם:	17:44

אורות הכשרות

הבא להורגך השכם להורגו. ועל כל פנים, הגע עצמך כיצד מרגיש אדם הנדף על ידי המלך, כאשר אימת מוות מרחפת עליו בלא לאות. והנה כאשר זמן ה' לידו את שאול אשר ישב לנוח ממרדפו על פי המערה שבתוכה הסתתר דוד על נפשו, וסוף סוף היה בידו להכות את שאול ולגאול עצמו מיסוריו, לא עשה כן, אלא רק גזר את כנף מעילו, כדי להראותו כשם שכרת את מעילו כך יכל חלילה להורגו. היש סופר שיזכר את אצילות הנפש אשר גילה דוד במעשה זה! אולם ראה זה פלא, במקום השבח וההלל, באה התביעה הנוראה: אתה ביצית את הבגדים סופך שלא תהנה מהם. והלב משתומם, וכי ביזוי גופו וכבודו של שאול, היה טוב יותר מאשר ביזוי 'בגדיו'. ברם כבר הקדימנו הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל בתמיהה זו, ודרש מכאן, שחלילה אין כאן תביעה ועונש, אלא יש כאן דין מידה כנגד מידה. והיט, שהקב"ה ברא תכונה בבגד שישמור על חוס גופו של האדם, אולם רק מי שהגיע להכרה שגם 'חוס הבגד' הוא מפלאי הבורא יתברך, אז יזכה ליהנות מחסד זה. אך מי שלא הגיע להכרה זו, הוא בכלל מבזה את 'טבע' הבגד, ועל כן סופו שאינו נהנה ממנו. חה עומק דין מידה כנגד מידה. והדברים מדברים בעד עצמם.

הנה כי כן עין רואה ואחן שומעת, עד היכן מגיעה התביעה הנוראה מהאדם, להכיר בחסדיו של הקב"ה, גם בדברים הנראים לכאורה זוטרים וטבעיים ביותר. ומכאן מודעה רבה ואזהרה חמורה, לכל המבכים על מר גורלם והמתלוננים על מחסורם, שידעו שבכך הם מסלקים מעצמם את מידת החסד והרחמים. ואדרבה ירגיל עצמו בכל תנאי ובכל מצב לומר, 'ברוך ה' יום יום'. ואמנם מדרגה זו, נשגבה היא עד מאוד, מכל מקום זוהי הדרך הישרה שיבור לו האדם. ובפרט בימי החנוכה הללו, בהם אנו מצוים להודות ולהלל גם על הנס שבטבע!

בברכת אלוף ומבורך

הרב יהודה דרעי

הרב הראשי וראב"ד באר-שבע

הרבנות והמועצה הדתית באר שבע
לשכת רב העיר

והדליקו נרות בחצרות קודשן

הננו להביא לידיעת הציבור הק' כי ההדלקה הסוכרית
של נר שישני דחנוכה
ברחבת הכותל המערבי

ליד שריד בית מקדשינו תתקיים אי"ה
ביום שלישי, כט' כסלו תשפ"א
(15.12.20 למינינים) בשעה 16:30
את הנרות ידליק
כבוד מורנו ורבנו המרא דאתרא
הגאון הגדול רבי **יהודה דרעי** שליט"א
הרב הראשי וראב"ד באר שבע
וחבר מועצת הרבנות הראשית לישראל

**נוזכה במהרה להדלקת המנורה
הטהורה בבית מקדשינו ותפארתינו**

בברכת אלוף ומבורך
לשכת רב העיר

הרבנות והמועצה הדתית באר שבע
מחלקת הכשרות

שימו לב !!!

סופגניות עם מילוי/ציפוי חלבי
אין לאכלם אחרי
מאכל בשרי
וח"ו לא להכשל
באכילת בשר וחלב.

אורות הפרשה

נרות חנוכה של חייט

הגאון רבי חיים עוזר גרודזינסקי זיע"א היה מספר בהתרגשות שפעם אחת נקלע בימי החנוכה אל ביתו של חייט לקראת ערב כדי שיתקן בדחיפות קרע במעילו, החייט התנצל שעליו להדליק תחילה נרות חנוכה, הגאון שהמתין התפעל מהחייט הפשוט שהלך ולבש בגדי שבת, והדליק את הנרות בחביבות רבה ובהתלהבות, וישב לידם כחצי שעה כשהוא שר שירות ותשבחות לקב"ה בהשתפכות הנפש, ורק לאחר מכן חזר ולבש את בגדי העבודה וביצע את התיקון.

נס שלא נשרף

רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א אומר בגמרא נאמר 'הדלקה עושה מצווה', עיקר התכלית של מצוות הדלקת נר חנוכה היא ההדלקה בהתלהבות והאש המתלקחת בנשמה. מסופר על רבי יצחק אייזיק מברדיטשוב זיע"א שהיה מדליק את נרות חנוכה בלהט אש קודש והתלהבות עצומה ונוראה, שנה אחת בנו התחתן ונשא את בתו של רבי אברהם מסטרטין זיע"א ולאחר חתונתו היה סמוך על שולחן של חותנו, כשבאו ימי חנוכה ראה שחותנו מאריך מאוד בכל ערב בשירות ובתשבחות לאחר הדלקת הנרות, החל הבן לתמוה על אביו שנהג לעשות את ההדלקה ואת אמירת המזמורים במהירות ובתוך כרבע שעה היה מסיים הכל, כשנפגש עם אביו שאלו לפרש הדבר, השיב לו רבי יצחק אייזיק "באמת כל שנה יש לי מעשה ניסים בהדלקת נרות חנוכה, שבשעה שהנני מברך על הנרות אינני נשרף עמהם, ואתה רוצה שאעסוק בהדלקה שעה ארוכה".

בימים ההם בזמן הזה

שאל רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א מדוע תיקנו את חג חנוכה לחגוג את הניצחון על היוונים ואת חג פורים נס ההצלה מגזרת המן, ולא תיקנו לחגוג את נס מלחמת סיסרא או את מלחמת סנחריב, והסביר הצדיק יש ניסים שקרו בשעתם, ובאותו זמן אכן היה גילוי אלוהי גדול בעולם, אבל הגילוי הזה אינו מאיר לחרות, אך יש ניסים שבכל שנה ושנה האור האלוהי מתחדש בעולם כמו שהיה בשעת הנס ממש, וכאלה הם ניסי חנוכה ופורים, וזו המשמעות העמוקה של לשון הברכה "שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה" הנס של חנוכה שהיה 'בימים ההם' חוזר ומאיר גם 'בזמן הזה'.

אור חנוכה מגרש חושך

בימיו של האדמו"ר רבי שלמה מקרלין זיע"א היה יהודי שהוטל ממחשבות זרות, והוא לא הצליח להיפטר מהן, אחד הצדיקים אמר לו "אין בכוחי לעזור לך, אבל כדאי שתלך אל רבי שלמה מקרלין והוא יושיעך", הגיע היהודי אל רבי שלמה בשעת הדלקת נרות חנוכה. מנהגו של הצדיק היה לקרוא את כל ספר תהילים מול הנרות הדולקים. עמד האיש וחיכה שרבי שלמה יסיים את הקריאה. כשהגיע רבי שלמה לפסוק "ויפרקנו מצרינו כי לעולם חסדו" טפח על כתפו של היהודי וקרא "מאמין אתה שבכוחו של הקב"ה לפזות מכל הצרות והקליפות", השיב האיש בחיוב, ומאותו רגע נפטר מכל המחשבות הרעות, כאילו לא היו.

ההכנה למצווה עיקר

האדמו"ר ה'ישמח ישראל' מאלכסנדר זיע"א לא הרשה לחסידיו להיכנס לחדרו בעת הדלקת נרות חנוכה. אחד מחסידיו השתוקק מאוד לראות כיצד רבו מדליק את הנרות, ויום אחד הסתתר בארון שבחדר ומשם צפה בעבודת הקודש. הוא ראה כי קודם ההדלקה בערו פניו של הצדיק כלפידים ושעה ארוכה הכין את עצמו לקיום המצווה, אולם ההדלקה עצמה הייתה בפשטות. למחרת ניגש אליו פתאום הרבי ואמר לו "ההתעוררות שהאדם זוכה לה בשעת קיום המצווה באה מלמעלה בתור מתנה ויתכן שאף אחד מהסובבים לא יבחין בה לרוב עוצמתה הפנימית, אבל מוטלת חובה על האדם קודם קיום המצווה להכין את נפשו ולהבעיר את לבו לעבודת הבורא וכך יזכה לשפע אור מלמעלה".

בנרות חנוכה רואים מה שיתרחש השנה

מסופר על האדמו"ר רבי ישראל מבאין זיע"א שהיה מחלק לחסידיו מטבע כסגולה לאחר מאה ועשרים לעשות להם טובה נצחית בעולם העליון, אחד מחשובי החסידים ביקש ממנו כמה וכמה פעמים לתת לו מטבע לסגולה, אולם הצדיק היה דוחה ולא נתן לו, פעם אחת ישב ביום האחרון של חנוכה ב'שולחן' עם חסידיו ואמר "הצדיקים שחיו לפנינו היו רואים בנרות חנוכה את כל מה שיתרחש במשך כל השנה כולה, אבל היום לא ידעו ולא יבינו ובחשכה יתהלכו". לאחר הסעודה קרא לשמשו הגבאי ונתן לו מטבע. "מטבע זה הוא בעבור חסיד פלוני", אמר, "החזק זאת בעבורו ואל תאמר לו דבר על כך". כעבור כמה חודשים נפטר אותו חסיד, ואז העביר הגבאי את המטבע והיה הדבר לפלא.

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משולחנו של מורנו המרא דאתרא הגאון הגדול רבי יהודה דרעי שליט"א הלכות ציצית

האם צריך כוונת לשמה בטוויית חוטי הציצית?

צריך שיהיו חוטי הציצית טוויין לשמה שנאמר גדילים תעשה לך ודרשין בגמ' לשם חובך. והיינו שיאמר בתחילת הטווייה שהוא עושה כן לשם מצות ציצית ואם לא היו טוויין לשמה, פסולים.

האם עכו"ם רשאי לעסוק במלאכת הטווייה כשישראל גדול עומד על גביו?

אין להעסיק עכו"ם במלאכת הטווייה, מפני שאינו מכון לשם מצות ציצית ואם טוואן כאשר היה ישראל גדול עומד על גביו ואומר לו עשה לשם מצות ציצית, לדעת הרמב"ם וגדולי הראשונים הציצית פסולה, משום דגוי אדעתא דנפשיה עביד ולא ציית למה שנצוהו ישראל לעשות לשמה. אך לדעת הרא"ש הציצית כשרה, והוסיף הרמ"א שנוהגים שיסייע הישראל מעט.

האם צריך כוונת לשמה גם בהטלת חוטי הציצית וקשירתם בכנף הבגד?

לדעת הרא"ש צריך כוונת לשמה לעיכובא גם בהטלת הציציות וקשירתם בבגד, אך לדעת הרמב"ם א"צ כוונת לשמה אלא בטווייתם. ולפי הנראה העיקר להלכה, שיש להחמיר כדעת הרא"ש. אולם בדיעבד יש לסמוך על דעת הרמב"ם שמכשיר אך לא יבדק עליו, ובלבד שאין מצויים ציציות אחרים להכשירו.

האם יש מקום להכשיר ציצית אשר עכו"ם הטיל בה את חוטי הציצית וקשרם בבגד?

עכו"ם פסול להטיל חוטי הציצית וקשירתם בבגד, דכתיב דבר אל בני ישראל לאפוקי אינו יהודי. ואם עשה כן אע"פ שהיה ישראל גדול עומד על גביו ואומר לו לכוון לשם מצות ציצית, אין בכך כלום והציצית פסולה.

האם אשה רשאית לעסוק במלאכת טוויית חוטי הציצית וגם להטילם ולקשרם בכנף הבגד?

אשה רשאית לכתחילה לעסוק במלאכת טוויית חוטי הציצית, ובלבד שיאמר לה "טווי לי ציצית לטלית". אך לגבי כשרות האשה להטיל את חוטי הציצית וקשירתם בבגד, נחלקו רבותינו הראשונים: דעת ר"ת וסיעתו, אשה פסולה מלעשות כן מגירת הכתוב - כדן הגוי, משום שאינה מצווה במצוה זו ולכן אינה רשאית לעסוק בעשייתה. ויש לחוש לשיטה זו לכתחילה אליבא דהרמ"א וכמה מגדולי הפוסקים. אולם דעת רוב רבותינו הראשונים ובראשם התוס' והרא"ש, האשה כשרה אף לכתחילה בעשיית הציצית וא"צ שיהא גדול עומד על גבה. וכן נראה עיקר ההלכה בדעת הרמב"ם ומרן השו"ע ורבים מן הפוסקים. ברם מי יקל ראש להתיר בזה לכתחילה נגד דעת הרמ"א, ואצ"ל נגד דעת ר"ת וסיעתו הפוסלים את האשה אף בדיעבד. ובפרט למהדרין במצוות שראוי להם להקפיד לרכוש טלית שרק ישראל כשר ויר"ש הטיל את חוטי הציצית וקשרם בבגד כדן, כדי לצאת י"ח מצוה יקרה זו לכל הדעות.

מה חדין בזה לגבי קטן?

דין הקטן בכל זה - הוא כדן האשה המבואר לעיל, אלא שבקטן צריך שיהא גדול עומד על גביו ואומר לו עשה לשם מצות ציצית.

האם יש מקום להקל בזה כשעשה ישראל חוליא אחת וקשר ואח"כ גמר העכו"ם או אשה וקטן?

יש מגדולי האחרונים שכתב, שאם עשה ישראל חוליא אחת וקשר, וגמר האיני יהודי או אשה וקטן, דינו כדן מי שהתחיל בכוונת לשמה וגמר שלא בכוונה שהציצית כשרה.

האם עכו"ם או אשה וקטן כשרים בכתיבת תפילין כשישראל גדול עומד על גביהם?

עכו"ם ואשה או קטן פסולים לכתוב תפילין מגזרת הכתוב, דכתיב וקשרתם וכתבתם - ודרשין כל שישנו בקשירה ישנו בכתיבה. ואם עשו כן התפילין פסולים, אע"פ שהיה גדול עומד על גבם ואומר להם כתבו לשם מצות תפילין.

אגרת לחג החנוכה

מאת כב' המרא דאתרא הגאון
רבי יהודה דרעי שליט"א
הרב הראשי וראב"ד באר שבע

אח יקר!

בימים של ליקוי מאורות הפוקדים את עמנו - באסוגות קשים ומרים, עולה לפנינו שלחבת המכבים הנוטעת בנו תקוה כי נר ישראל לא ידעך ולא יכבה לעולם.

בימים בהם אנו מפרסמים את גודל הנס שעשה הקב"ה עם אבותינו, כאשר מסר גיבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים ורשעים ביד צדיקים, צריכים אנו להתחזק באמונה ובטחון - שכן יעשה השי"ת עמנו ניסים ונפלאות בזמן הזה.

בימים כהם אנו מציינים את גבורת מתתיהו בן יוחנן ובניו, נזכור כולנו שעל קודשי ישראל וביצור חומות הדת אין פשרות, עד כדי מסירות נפש של ממש.

בימים בהם נשאו המכבים את לפיד שמירת השבת ונשמעו לקול זעקתו של מתתיהו בן יוחנן "מי לזה אלי", נזכור כולנו כי קריאה זו צריכה להדהד בקרבנו גם היום. שכן לצערנו מלחמות המכבים מול היונים והמתייונים למיניהם אשר ביקשו לקעקע את יסודות היהדות כדוגמת "השבת", נמשכת עד היום! השבת נרמסת בראש כל חוצות מבלי פוצה פה ומצפצף, קניונים ובתי כל-בו פותחים את שעריהם ומאלצים את עובדיהם לחלל את יום מנוחתם. הבה ונתלכד כולנו כאיש אחד בלב אחד, לתבוע את עלבונה של השבת הנרמסת. לקראת שבת לכו ונלכה - כי היא מקור הברכה!

בימים בהם אנו מדליקים נר חנוכה, נזכור כולנו "כי נר מצוה ותורה אור". ב"ה זכינו ובעירנו הק' בוקעים אורות רבים של תורה, אין שכונה שלא דולק בה אורה של תורה בכל יום ויום. בבתי כנסת רבים, ניתן לשמוח את הלב בזיוה של תורה באמצעות שיעורים קבועים המתקיימים בהם מדי יום ביומו ומדי שבת בשבתו. בהזדמנות זו, הנני שוב פונה בקריאה נרגשת לכל אחי ורעי ונושבי העיר, אנא טעמו וראו כי טוב ה', בואו לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו באחד מבתי הכנסת הקרובים לבתיכם. עשו לכם מנהג קבוע - לקבוע עתים לתורה בכל יום. הצטרפו לאלפי החברים הנהנים מזיו השכינה בכל יום, שמעו ותחי נפשכם!

בימים בהם אנו מפרסמים את נס החנוכה, מוטלת חובה קדושה עלינו לפרסם עושי מצוה, הלא המה רבני השכונות, ראשי מוסדות התורה, רבני וגבאי בתי הכנסת, ובכללם עשרות אברכים מבית מדרשו "קול יהודה" - המזכים את הרבים ומפיצים אורה של תורה בכל ימות השנה - בכל רחבי העיר, במסירות נפש עילאית.

בימים בהם אנו מעלין בקודש - בהדלקת נרות חנוכה, נשאף תמיד לעלות מעלה במעלות התורה והמצוות. נזכור את דברי רבותינו בעלי המוסר "אם אינך עולה מעלה מעלה - על כורחך אתה יורד מטה מטה".

בימים בהם אנו מצווים להדר בהדלקת הנרות עפ"י דברי התלמוד "למהדרין מן המהדרין", נשתדל כולנו להיות מן המהדרין בכל המצוות. ובפרט בענייני כשרות, שיש לנקוט בהם משנה זהירות. ב"ה זכינו שבעירנו מתקיימת מערכת כשרות "למהדרין", המקפידה בכל היזורי הכשרות האפשריים. ניתן היום למצוא בנקל עסקים רבים ומגוונים, אשר הצטרפו למעגל מקבלי תעודות כשרות "למהדרין". גם באולמות הפרוסים ברחבי העיר, ניתן להזמין שירות מיוחד של "כשרות למהדרין".

אח יקר, זכור! מפתח הכשרות נמצא בידך, ככל שיגדל הביקוש לכשרות "מהדרין", כך לא ירחק היום וכל מערכת הכשרות בעיר תהיה למהדרין מן המהדרין.

אז אגמור בשיר מזמור - שנוכה כולנו לראות פירות בעמלינו, ותשרה שכינה כמעשי ידינו. ומי שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם, יעשה עמנו ניסים ונפלאות בזמן הזה, אמן.

בברכת חג אורים שמח
ידיכם בלב ונפש
ע"ה יהודה דרעי ס"ט
ה'תשס"ג
החור"פ עיה"ק באר שבע יע"א

נר הצדיק שהציל

נר ראשון של חנוכה. הצדיק רבי ברוך ממזיבז עמד מוקף בחבורת חסידים, ובירך בדביקות על הדלקת הנרות. הוא הדליק את הנר והחל לומר "הנרות הללו" בקולו הנעים. אור של שמחה וקדושה זרח מפניו והפיח התלהבות גדולה בחסידים שלא הסירו ממנו את עיניהם. השלהבת של נר החנוכה עלתה ובערה היטב, כשהרבי והחסידים יושבים סביבה ומזמרים ניגוני חנוכה. ולפתע החלה השלהבת לרצד ולנוע, ספק רוקדת ספק מתרועעת בעצבנות, למרות שכל רוח לא נשבה בחדר. ופתאום נעלמה ואיננה. הנר לא כבה ולא יצא ממנו עשן – אך השלהבת כאילו פרחה לה למקום אחר.

והרבי נותר אחוז בשרעפיו. השמש ניסה לחזור ולהדליק את נר החנוכה, אולם הרבי מנע בעדו. "נר החנוכה יחזור אלינו. עליו לבצע שליחות חשובה הלילה" – שח הרבי בלחש, במסתוריות.

הוא הורה לחסידיו להמשיך בניגוני החנוכה, תוך כדי שהוא משמיע מפעם לפעם דברי תורה. כך חלפו השעות והנוכחים כבר הסיחו דעתם מנר החנוכה שנעלם ופרח לו.

סמוך לחצות הלילה פלחה את השלווה קריאה מופתעת של אחד החסידים שישב סמוך לחנוכה הגדולה: "רבי! נר החנוכה חזר!!"

ואכן, הכול יכלו לראות את השלהבת הבורחת בעוז ובשמחה, כאילו אך זה עתה הודלקה.

בתוך כך נשמע קול שקשוק אופני עגלה מבחוץ, אל הבית נכנס אחד מחסידיו הרבי ומראהו מחריד.

בגדיו מלוכלכים וסתורים ופניו מוכות ויחבולות. ובניגוד גמור לכל חזונו האומרת קדוה, האירו עיניו והקרינו זיו של אושר.

"לפני ימים אחדים יצאתי מביתי כדי להימצא במחיצת הרבי הקדוש בחג החנוכה", פתח החסיד בסיפורו. "אין זו הפעם הראשונה שהולך אני בדרך זו והיא מוכרת לי היטב. אלא שהשבוע פרצה סופה נוראה שהאטה מאוד את קצב הליכתי."

"החילוניות לדאוג שמא לא אספיק להגיע לבית הרבי ולחברת החסידים לליל החג. לבי נצבט בקרבי מהמחשבה הזאת. החלטתי לא להמתין עד שתחלוף הסערה אלא להמשיך בדרכי ולנסוע ברציפות ביום ובלילה, כתקווה שכך אגיע ליעדי מבעוד מועד."

"מעשה שטות היה זה. זאת גיליתי מאוחר מדי. כליל אמש ארבה לי בדרך חבורת שודדים. הליסטים שמחו מאוד לקראתי, בחושבם שסוחר גדול הנני, שעסקיו אינם סובלים דיחוי. הם דרשו שאמסור להם את כל כספי."

"לא הועילו הסברי ותחנוני. הם לא יכלו בשום פנים להאמין כי אין לי כסף. השודדים נטלו את מושכות עגלתי וכשהם יושבים משני צידי ומשגיחים עלי בשבע עיניים הובילוני אל מנהיג כנופייתם כדי שיחרוך את דיני."

נר ראשון של חנוכה. הצדיק רבי ברוך ממזיבז עמד מוקף בחבורת חסידים, ובירך בדביקות על הדלקת הנרות. הוא הדליק את הנר והחל לומר "הנרות הללו" בקולו הנעים. אור של שמחה וקדושה זרח מפניו והפיח התלהבות גדולה בחסידים שלא הסירו ממנו את עיניהם. השלהבת של נר החנוכה עלתה ובערה היטב, כשהרבי והחסידים יושבים סביבה ומזמרים ניגוני חנוכה. ולפתע החלה השלהבת לרצד ולנוע, ספק רוקדת ספק מתרועעת בעצבנות, למרות שכל רוח לא נשבה בחדר. ופתאום נעלמה ואיננה. הנר לא כבה ולא יצא ממנו עשן – אך השלהבת כאילו פרחה לה למקום אחר.

והרבי נותר אחוז בשרעפיו. השמש ניסה לחזור ולהדליק את נר החנוכה, אולם הרבי מנע בעדו. "נר החנוכה יחזור אלינו. עליו לבצע שליחות חשובה הלילה" – שח הרבי בלחש, במסתוריות.

הוא הורה לחסידיו להמשיך בניגוני החנוכה, תוך כדי שהוא משמיע מפעם לפעם דברי תורה. כך חלפו השעות והנוכחים כבר הסיחו דעתם מנר החנוכה שנעלם ופרח לו.

סמוך לחצות הלילה פלחה את השלווה קריאה מופתעת של אחד החסידים שישב סמוך לחנוכה הגדולה: "רבי! נר החנוכה חזר!!"

ואכן, הכול יכלו לראות את השלהבת הבורחת בעוז ובשמחה, כאילו אך זה עתה הודלקה.

בתוך כך נשמע קול שקשוק אופני עגלה מבחוץ, אל הבית נכנס אחד מחסידיו הרבי ומראהו מחריד.

בגדיו מלוכלכים וסתורים ופניו מוכות ויחבולות. ובניגוד גמור לכל חזונו האומרת קדוה, האירו עיניו והקרינו זיו של אושר.

"לפני ימים אחדים יצאתי מביתי כדי להימצא במחיצת הרבי הקדוש בחג החנוכה", פתח החסיד בסיפורו. "אין זו הפעם הראשונה שהולך אני בדרך זו והיא מוכרת לי היטב. אלא שהשבוע פרצה סופה נוראה שהאטה מאוד את קצב הליכתי."

"החילוניות לדאוג שמא לא אספיק להגיע לבית הרבי ולחברת החסידים לליל החג. לבי נצבט בקרבי מהמחשבה הזאת. החלטתי לא להמתין עד שתחלוף הסערה אלא להמשיך בדרכי ולנסוע ברציפות ביום ובלילה, כתקווה שכך אגיע ליעדי מבעוד מועד."

"מעשה שטות היה זה. זאת גיליתי מאוחר מדי. כליל אמש ארבה לי בדרך חבורת שודדים. הליסטים שמחו מאוד לקראתי, בחושבם שסוחר גדול הנני, שעסקיו אינם סובלים דיחוי. הם דרשו שאמסור להם את כל כספי."

"לא הועילו הסברי ותחנוני. הם לא יכלו בשום פנים להאמין כי אין לי כסף. השודדים נטלו את מושכות עגלתי וכשהם יושבים משני צידי ומשגיחים עלי בשבע עיניים הובילוני אל מנהיג כנופייתם כדי שיחרוך את דיני."

"זאת חנוכה יום האחרון נר שמיני של חנוכה"

יום השמיני של חנוכה "זאת חנוכה" כתב בליקוטי מהרי"ל: "יום השמיני של חנוכה הוא גמר החתימה של יום הכיפורים". וכן כתב רבינו ישראל בעש"ט זיע"א: "ביום הכיפורים הוא גמר ה'חותם' ובזאת חנוכה הוא גמר ה'חותם בתוך חותם'. הוסיף על כך הר"ק צבי אלימלך מדינוב זיע"א: "מראש חודש אלול עד זאת חנוכה מאירה ברקיע כעין דמות של פיסת כף יד הפשוטה לקבל תשובתם של ישראל". ונתן רמז לזה שנאמר "בזאת יכופר עוון יעקב" היינו דבזאת חנוכה הוא גמר כפרת עוון יעקב שכך נאמר "תשב אנוש עד דכ"א" גימטריא כ"ה היינו דעד חנוכה הוא זמן תשובה לכל. הסבר לכך כתב ה"הל אור" על הזוה"ק: "בשמונת ימי החנוכה גומרים את ההלל והם נגד שמונה חגים - ימים טובים במשך השנה שאין גומרים או אין אומרים בהם את ההלל, ו' ימים הראשונים של חנוכה הם נגד ו' ימים של פסח שאין גומרים בהם את ההלל, יום השביעי של חנוכה נגד ראש השנה שאין אומרים בו הלל, ולפי זה א"כ יום השמיני של חנוכה "זאת חנוכה" הוא כנגד יום הכיפורים לגמר חתימה טובה.

* "זאת חנוכה" מסוגל לפקידת עקרות. (בני יששכר)

* ב"זאת חנוכה" קוראים פרשת "נשיא לבני מנשה" להורות שבים זה זוכים לבחינת "נשמה" שהוא אותיות "מנשה". (אתבת ישראל)

* "זאת חנוכה" הוא גמר החתימה של יום הכיפורים ורמז לזה ששמונה פעמים המילה "יום" גימטריה "חת"ם" דהיינו יום השמיני של חנוכה הוא גמר החתימה. (ליקוטי מהרי"ל)

* נוהגים לעשות סעודה "בזאת חנוכה" כשם שעושים סעודה לסיומה של תורה כך עושים סעודה לסיומה של מצוה. (אליה רבה)

תושבי באר שבע היקרים

אנו מברכים אתכם בברכת חג חנוכה שמח

הרב יהודה דרעי

הרב הראשי וראש אבות בני הדין

שלמה אוהבין

מזכיר המועצה הדתית

יהושע [שוקי] דמרי

ממונה המועצה הדתית

שבת שלום

"נחקרתי חקירות שתי וערב. השודדים היכוני ועינוני בבקשם להוציא ממני את הסוד על מקום הימצאו של כספי; ולי, כמובן, לא היה מה לומר להם מלבד האמת לאמיתה."

"לאחר שעות ארוכות של עינויים השליכוני עייף ופצוע במרתף חשוך. גבי זב דם מהמלקות שספגתי וכל גופי כאב ודאב. בערב הגיע ראש הכנופיה כדי לשוחח עימי."

השתדלתי כמיטב יכולתי להסביר לו מה רב העונג שבשהייה במחיצת הרבי, עד כמה חשוב היה לי להגיע עוד לפני החג עד כדי כך שסיכנתי את עצמי. כנראה שדברי נקלטו בליבו, או אולי יכולת עמידתי בכל העינויים היא שגרמה לו להשתכנע כך או כך. הוא שיחרר אותי מהאזיקים ואמר לי:

"רואה אני כי איתן ביטחונך בהי ועיז געגועיך לרבך. לו יהי כן. צא איפוא לדרך. אבל קח נא לתשומת ליבך, כי הדרך מסוכנת היא והרתי אסון. אפילו אנשיי החסונים אינם מסתובבים במעבה היער לבדם אלא בקבוצות. צא ונסה את מזלך ויהיה אם תצליח לעבור את היער בשלום ולהינצל מהחיות הרעות – כאשר תגיע לפאתי העיר השלך את ממחטתך לתעלה שבצד הדרך, מאחורי התמרור המוצב שם. שליח שלי ימתין במקום וזה יהיה לי האות כי הגעת למחוז חפצך."

במקרה כזה אני מבטיחך לפרק את כנופייתי ולהיטיב את מעשיי. נתקפתי פחד מחודש. הזוועות המצפות לי, כפי שתוארך ראש השודדים, היו מוחשיית מאוד בזוכרי את התלאות שעברתי עד עתה. אולם משנזכרתי במעמד הדלקת הנרות אצל הרבי, החלטתי לא להמתין אפילו רגע אחד נוסף. קיבלתי את סוסי בחזרה ורציתי לצאת לדרך."

"יחושך גמור שלט בכל הסביבה. קולות החיות נשמעו קרובים מאוד. נדמה היה כי הנני מוקף בחבורת זאבי טרף התגברתי על חששותי והצלפתי בסוסי. אך זה עמד וסירב לזוז ממקומו. הייתי כבר אובד עצות, ואז..."

"ירחיית העגלה הופיעה לפתע שלהבת קטנה, מרצדו. היא התקדמה והסוס צעד בעקבותיה בביטחה. ככל שהמשיכו בדרכנו היו החיות שבסביבה בורחות ונסות מאיתנו כאילו הלהבה גירשה אותם מעלינו."

"הנר הזה פילס לי את דרכי עד הלום. את חלקי בהסכמ מלאתי. השלכתי את הממחטה במקום המוסכם. מי יודע! אולי בזכות נר החנוכה תשוב חבורת שודדים אכזרית למוטב."

החסיד סיים את סיפורו ואז הבינו חבריו לאן נעלם במסתוריות שכזו נר החנוכה של הרבי...

לעילוי נשמת הרב יוסף שלמה טריקי זצ"ל בד עליה ז"ל והרבנית רחל טריקי ע"ה בת סימא ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת הרב יוסף שלמה טריקי זצ"ל בד עליה ז"ל והרבנית רחל טריקי ע"ה בת סימא ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת הרב יוסף שלמה טריקי זצ"ל בד עליה ז"ל והרבנית רחל טריקי ע"ה בת סימא ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת הרב יוסף שלמה טריקי זצ"ל בד עליה ז"ל והרבנית רחל טריקי ע"ה בת סימא ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת הרב יוסף שלמה טריקי זצ"ל בד עליה ז"ל והרבנית רחל טריקי ע"ה בת סימא ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת הרב יוסף שלמה טריקי זצ"ל בד עליה ז"ל והרבנית רחל טריקי ע"ה בת סימא ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת הרב יוסף שלמה טריקי זצ"ל בד עליה ז"ל והרבנית רחל טריקי ע"ה בת סימא ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.